

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
In străinătate 300 Lei

Adresa: „UNIREA POPORULUI“, Blaj, jud. Târnava-Mică
Intemeietori: † AL. LUPEANU-MELIN și IULIU MAIOR
Director IULIU MAIOR

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

† Alexandru Lupeanu-Melin

Acum, când frânți de durere scriem aceste rânduri, orșelul dela îmbinarea Târnavelor e îmbrăcat din nou în haina mohorâtă a jalei și plânge cu amar; fiindcă nu s'au uscat încă bine bulgării de țărână de pe mormântul proaspăt săpat al canonicului Iacob Popa și necruțătorul trăznet al morții a făcut să se ridice încă unul, și mai proaspăt, în care sunt așezate spre veșnică odihnă osemintele puține ale distinsului nostru director Alexandru Lupeanu-Melin.

Grea povară-i moartea acestui om pe umeri îmbătrânitului Blaj și nespus de amară-i durerea ce s'a înfipt ca un cuțit în inimile celor ce au trăit, au gândit și au muncit, alături de el, ani dearândul, fără precupețire, aici la îmbinarea Târnavelor, pentru propășirea 'n bine a neamului și înflorirea bisericii lui Hristos; fiindcă adormitul în Domaul a fost unul dintre puținii aleși al Domuului, iar locul lui în viața Blajului cu greu va mai putea fi ocupat vreodată de un alt bărbat atât de priceput în tainele acestui leagăn al culturii neamului românesc.

Moartea însă nu alege, ci culege. Ea răpește în toată vreme, ca furul în miez de noapte, și pe cel bun ca și pe cel rău, și pe bătrân ca și pe cel tânăr, și pe cel cuminte ca și pe cel prost, așa cum face trăznetul când se năpustește cu furie din înaltul cerului acoperit cu nouri grei ca plumbul peste creștetul pădurii crescută, fie pe culmi înzăpezite de munți, fie pe coaste de dealuri, pe margini de gârle, ori în mijloc de câmpie.

Nici el nu alege, ci culege, izbind, după vrerea lui Dumnezeu și în buturuga de fag, ca și 'n creștetul bradului; și în vlăstarul tânăr de stejar abia răsărit din stratul gros de frunze uscate, ca și în bătrânul ce își înalță falnic coroana de ramuri și frunze sus spre cerul cel albastru al lui Dumnezeu.

Da, așa-i moartea, nu cruță pe nimeni. Pe toți îi seceră, după porunca lui Dumnezeu, atunci, când le-a sosit sorocul, căci zilele oamenilor sunt numărate și viața lor aei pe pământ e numai umbră și vis.

Ea nu l-a cruțat nici pe iubitul nostru director, ci l-a smuls cu cruzime din mijlocul nostru și din fruntea acestei gazete, tocmai acum, când avem mai mare trebuință de vorba lui liniștită, duloasă și îmbărbătoare de mintea lui atât de pricepută în toate și mai ales de condeiul lui neîntrecut în măiestria scrisului. L-a smuls dintre noi și din această lume plină

de dureri și de răutăți și l-a trecut în altă lume mai bună, unde viața e fără de sfârșit, mai liniștită, lipsită de dureri ce-ți macină carnea trupului, îți sug măduva oaselor și-ți întunecă mintea.

Acolo cu siguranță va fi mai fericit decât cum a fost aci pe pământ, căci acolo nu va mai avea să îndure atâtea suferințe câte a în-

1887—1937

durat, mai ales în aceste câteva luni din urmă ale vieții sale. Dumnezeu s'a îngrijit de alifel să-l pună la grea încercare din bună vreme, fiindcă a trimis îngerul morții să-l curme firul vieții, tocmai acum, când se bucura de cea mai mare destoinicie într'ale înțelepciunii omenești și de o viguroasă putere de muncă.

Alexandru Lupeanu-Melin însă nu s'a înspălmântat. A simțit ghiarele reci ale morții că l-se înfing tot mai adânc în trup, s'a cutremurat, dar a așteptat senin și resemnat sfârșitul. A fost tot atât de mare și în clipa grea a morții ca și atunci când plin de putere și sănătate se războia cu dârzenie cu puterile neștilnții și ale întunerecului, încercând, ca prin meșteșugul frumos al slovelor să împrăstie lumina și stălnță tuturor acolora cari volau să le albe.

Alexandru Lupeanu-Melin scriitorul fără pereche ce a trăit modest într'o chillie tăcută

în orășelul dela îmbinarea Târnavelor nu ma este. S'a dus pe urmele marilor săi înaltaș în împărăția cea liniștită a umbrelor.

Cu el deodată a plecat și unul dintre fondatorii și directorul acestei gazete ce a răspândit vreme de 18 ani învățătură folositoare sătenilor noștri dornici de carte. In el Blajul a pierdut pe unul dintre cei mai dibaci mânători ai condeiului, care a știut ca în nopți de veghe să-l toarcă din caerul unor vremi de mult apuse povestea vieții sale urzită din muncă și sfințenie. Iar noi, cari redactăm această gazetă, am pierdut pentru totdeauna nu numai pe directorul nostru, ci și pe unul dintre cei mai destoinici ziarști din câți a avut în vremea din urmă Ardealul.

E grea jalea care a cuprins sufletele tuturor acolora cari l-au cunoscut și au trăit în preajma lui, dar e mai mare jalea noastră cari am muncit, am crezut, am trăit și am gândit alături de el, ani de zile.

Ochii ni-se umplu de lacrimi și condeiul nu mai poate așterne nici o slovă pe hârtie, fiindcă mâna tremură de durere. Marele dascăl și cărturar s'a dus să stea de vorbă deacum înainte cu iubii săi înaltași, Micu, Șincal, Maior, Cipariu, Bunea, Coltor, Suciu și alții. A lăsat în urma lui aci pe pământ tot ce a îndrăgit o viață întreagă. A lăsat condeiul pe care l-a mânăit cu atâtea dibăcie, a lăsat școala al cărei director și profesor a fost și-a lăsat prietenii și rudeniile, ba chiar și prăfuitele hârtoage ale Bibliotecii Centrale printre cari a petrecut atâtea clipe de mulțumire și bucurie sufletească descifrând din coibul lor paginile de glorie ale Blajului. Toate le-a lăsat și s'a dus..

Mergi în pace inimă nobilă! Ți-ai trăit cu cinste viața și cu glorie. Ai muncit mult și bine, nu pentru tine ci pentru neamul tău pe care l-ai îndrăgit atât de mult și pentru propășirea căruia te-ai cheltuit tot. Nouă ne-ai lăsat ca pildă viața ta cinstită și munca ta. Ne vom strădui să le luăm ca pildă pe amândouă și să ducem mai departe lupta începută de tine.

Ajuns în împărăția cea de veci a lui Dumnezeu, te rugăm însă acum când ne despărțim, nu ne părăsi. Ai grije de noi cei cari rămânem încă pe aceste meleaguri. Roagă-te lui Dumnezeu și pentru noi, căci aci pe pământ și noi ne vom ruga mereu pentru tine. Ai fost aci la îmbinarea Târnavelor o stea călăuzitoare pentru noi. Fii și acolo sus tot asemenea. Mergi în pace și să-ți fie țărâna ușoară!

Viața răposatului

S'a născut la 16 Iulie 1887 în comuna Fărău din județul Alba. Școala primară a făcut-o în comuna Ciuci din județul Alba, unde moșul său era preot. Multe, foarte multe amintiri duiioase povestea el despre moșul său care fusese tribun în 1848. L-a și descris el mai de multeori în scrisorile sale.

La liceu a venit la Blaj și prin aceasta i-s'au deschis larg ochii sufletești. Foarte mult a ținut el la Mitropolitul Dr. Victor Mihalyi, la Bunea, la Moldovănuș, pe cari încă de mic copil i-a studiat. În cartea sa cea mai nouă „Evo-cări” și descrie el tot ce i-a mai plăcut în Blaj.

După examenul de bacalaureat, de maturitate cum i-se zicea în acea vreme, Al. Lupeanu Melin se înscrie la teologie. Mitropolitul îl trimite însă la Seminarul romano-catolic dela Oradea, de unde este însă eliminat pentru simțimintele sale prea românești. Vine deci la Blaj, unde, deși nu era așa bună hrana și cortelul ca la Oradea, avea însă în schimb pace și liniște sufletească. Ca teolog a tradus, el fiind președintele Societății de lectură a teologilor, împreună cu teologii de pe atunci, „Vatra Familiară” de Wetzel. Tot ca teolog a scos de sub tipar și „Albumul Bunea”. Ca teolog a făcut două călătorii lungi în România Veche, vizitând mănăstiri, sate și orașe și câștigându-și multe prietenii în Vechiul Regat. Tot pe atunci a plecat și la Vălenii de Munte la cursurile de vară ținute de dl profesor Iorga. Prin Vechiul Regat a cunoscut personal pe marii scriitori de pe acele vremuri, pe Coșbuc, Iosif și Caragiale, dintre cari Coșbuc și Caragiale au venit mai de multeori la Blaj și la Budapesta, ținând legături cu foștii studenți de pe acele vremuri.

După absolvirea teologiei din Blaj el merge la Budapesta și se înscrie la universitate, trăind foarte cu greu din ore de cateheză, cum au trăit cei mai mulți absolvenți de teologie din vremea aceea. Recunoscându-i toată lumea frumoasele însușiri sufletești, studenții îl aleg președinte al Societății studențești „Petru Maior” din Budapesta.

În 1916 este numit profesor la Blaj, mai întâi la liceul de băieți și apoi la cel de fete, unde a și rămas toată viața. Că ce a lucrat la Blaj, se vede din multele vorbiri ținute la înmormântarea lui.

Boala

Încă prin 1933 se cam plângea fieiertatul că nu-i merge prea bine la stomac. În vara anului 1944 necazul cu stomacul a început să fie tot mai greu. Mergând la Sovata la băi, de acolo s'a relins necăjit și a plecat la Cluj, ca să-l viziteze doctorii cei mari. L-au ținut mai întâi în Clinica Medicală (de interne) vreo 5—6 săptămâni, unde au constatat că are de fapt cancer (rac) la stomac. Îndată după aceasta l-au trimis la Clinica chirurgicală (de operație) unde l-a și operat bunul său prieten profesorul Dr. Alexandru Pop. Operația a reușit foarte bine, deși i-a scos 3 din 4 părți a stomacului. Profesorul Pop ni-a spus la ureche, încă de pe atunci, că nu mai scapă ci mai trăiește cel mult trei ani.

Durere, profesorul Pop a avut dreptate. Melin al nostru s'a simțit doi ani după operație foarte bine, însă deja la sfârșitul anului 1936 a început a tot slăbi. În 1937 slăbise tot mai mult, așa că în 15 Iunie s'a văzut nevoit a pleca din nou la Cluj ca să se viziteze cu profesorii cei mari. Ei bine știau că nu-i mai pot ajuta, după ce cancerul trecuse deja la ficat (maiu), care nu se mai poate opera. L-au tot mângâiat însă că se va face mai bine. El credea și nu credea, dar îi plăcea să se mângâie cu nădejdea. În această vreme tot slăbea și slăbea, așa că din

omul care avuse 96 kilograme, se alesese un trup ce nu cred că mai avea 30 kilograme. Așa om slab n'am mai văzut în viața mea!

În tot timpul boalei l-a îngrijit nepoata-sa, dr. învățătoare Maria Dobrin din Uioara, numai pe la mijlocul lui Septemvrie a fost silită să-l părăsească ca să-și ocupe catedra.

În săptămânile din urmă slăbise într'un mod îngrozitor, nu mai era decât piele și oase. Duminică în 3 Octomvrie nepoata-sa s'a logodit cu dl absolvent de teologie Iacob Târziu dela Blaj tocmai în camera bolnavului, căci așa a dorit el. Aceasta i-a fost cea din urmă mângâiere. Tot atunci el cu mâna proprie a scris știrea despre această logodnă, care a fost cea din urmă știre scrisă de el pentru „Unirea Poporului” după ce pentru Nr. 33 din 15 August ne trimite cele două articole din paginile 3 și 4, însemnate cu litera „L” pentru „Unirea Poporului”.

Joi în 7 Oct. se vedea că se apropie sfârșitul. Păr. Iuliu a și plecat numai decât la Cluj, nu l-a mai găsit însă viață. Murise la ora 2 și jumătate în brațele cumnatei sale din Aiud și a călugăriței care-l îngrijea, stângându-se lin, fără dureri, ca o luminare căreia i-s'a gătat ceara.

Scrierile

Numai acum s'a putut vedea cât a scris acest om. Iată pe scurt scrierile lui:

Activitatea ziaristică și-a început-o în 1906, la „Răvașul” din Cluj sub pseudonimul A. Melin. Apoi a colaborat la Unirea din Blaj, Revista Politică și Literară din Blaj, Gazeta Transilvaniei-Brașov, Tribuna-Arad, Poporul Român-Budapesta, Cosânzeana-Orăștie, Solia Satelor-Cluj, Unirea Poporului-Blaj, Ramuri-Craiova, Amicul Tinerimii-București, Cultura Creștină-Blaj, Luceafărul-Sibiu, Foaia Școlastică-Blaj, Românul-Arad, Spre Lumină-Iași, Drapelul-Lugoj, Convorbiri Literare-București, Dacia-București, Cuvântul-București, Adevărul-București, Societatea de Măine-București, Patria-Cluj Cele Trei Crișuri-Oradea etc. etc.

Pe lângă această activitate risipită cu generozitate în zeci de ziare și reviste, Alexandru Lupeanu-Melin, a tipărit nu mai puțin de 32 cărți și broșuri, sub următoarele titluri: Vatra Familiară, Albumul Bunea, De vorbă cu sătenii, Marama Sfintei Veronica, Cazanica dlui Hristos, Plugul Domnului, Din război, Sămânța Viitorului, Copiii în război, Cântecul lui Moșoiu când au cuprins Românii Budapesta, În pragul vremii. Souvenir de Blaj, (în limba franceză), Călăuza Blajului, Cântecul Iancului, Povestea lui Arhiepiscopul, Blajul istoric în icoane, Ce este de văzut în Blaj, La Pietra Libertății, Povestiri glumețe, De pe Secaș, Craii dela Răsărit, Xilografii dela Blaj, Cărlig vinde pe Suru, Blajul, Sufletul Blajului, Blajul și Biblioteca lui, Fetia Orfană, Biblioteca Centrală din Blaj, Leac pentru Mueri, Crăciunul la Clinică, Însemnări din Italia, Evo-cări din viața Blajului.

Testament

Deplin conștient și stăpân întru toate asupra facultăților mele intelectuale, pentru cazul morții mele fac următoarele dispozițiuni:

1. Doresc să fiu înmormântat la Blaj, alături de ceilalți dascăli ai școalelor bătrâne, unde am trăit și am muncit din cea mai fragedă tinerețe. În mormântarea mea să fie simplă, lipsită de mare fast. După înmormântare, cât se va putea mai curând, să mi-se pună la mormânt o modestă cruce de piatră.

2. Din averea neînsemnată ce se va găsi la moartea mea, fie în comuna Fărău, ceva pământ și o mică vie, fie în Blaj, locul de casă, precum și ce se va găsi în locuința mea dela Biblioteca Centrală Arhidiecezană, acțiuni dela bănci, libele, mobilier, tablouri, colecții, haine apoi editurile.

mele, ori unde s'ar găsi, dreptul de autor și exemplarele ce sunt în comerț, precum și dreptul meu de jumătate proprietar al gazetei „Unirea Poporului” (cealaltă jumătate fiind a colegului Iuliu Maior primul redactor al foii), dispun să se facă următoarele împărțiri:

a) Pământul ce-l am la Fărău (partea din casă și via) să le moștenească pe veci vărul meu Vasile Lupeanu și urmașii lui în ramură bărbătească. În schimb să fie obligați să îngrijască de mormântul tatălui meu Ion Lupeanu din „via lui Șandor”.

b) Dreptul meu de coproprietar la „Unirea Poporului” îl cedez integral aceluiași călugări român uniți din Blaj, ordinul Sf. Vasile cel Mare, însă acest drept al meu, până trăiește și poate munci tovarășul meu Iuliu Maior, este al lui integral și indiscutabil. Dispune singur de gazeta până la moarte, fără să o poată însă vinde sau subtrage din slujba bisericii și a neamului. După moartea sa partea mea trece de drept asupra călugărilor desemnați mai sus.

c) Din Biblioteca mea personală, două dulapuri de fag lustruit cu geamuri mobile, dimpreună cu cărțile de literatură (autori români clasici și alte cărți potrivite pentru lectura tineretului școlar) vor fi date Liceului de fete român unit din Blaj pentru „Biblioteca elevilor”. Cărțile vor fi alese și stampilate cu numele meu de profesoara de l. română a aceluși liceu și de fratele Octavian dela Aiud. Toate celelalte cărți ale mele vor trece în proprietatea Bibliotecii Centrale Arhidiecezane.

d) Al treilea dulap de fag lustruit ce-l am și cu geamuri mobile îl dau, în chip de amintire, nepoatei mele de văr Maria Dobrin, învățătoare în Oțele Mureșului, care mult m'a îngrijit și m'a ajutat la zile grele. Ea mai are dreptul să-și alege două (2) tablouri pe pânză, cari vrea, și să le țină de amintire. Să-și ia și un covoraș, cele trei scaune mai bune, o măsuță, un pat.

e) Bibliotecii Centrale Arhidiecezane las, pe lângă cărțile specificate la punctul c: Un dulap arhivă, lemn de brad vopsit în culoarea stejarului, cu etaje și cutii închise, numerotate, dimpreună cu toate hârtiile și manuscrisele mele literare, ca acestea să fie păstrate în acest dulap, sub denumirea de „Teca Lupeanu”. Las bibliotecii și tabloul cu portretul meu pe pânză, în oleu.

f) Toată cealaltă avere a mea, ori de ce natură ar fi, vor moșteni-o frații mei Octavian și Romul Lupeanu în părți egale.

Omul prevăzător

Ca să se vadă cât de grijuliu și de prevăzător a fost directorul acestei gazete cât de limpede și de cuminte a fost până la sfârșitul vieții sale, dăm aci și scrisoarea făcută numai cu creionul pe care a lăsat-o cu limbă de moarte călugăriței care-l îngrijea, ca să se predea tovarășului său de muncă dela această gazetă, purtând titlul:

Informațiuni scurte:

Numele: *Alexandru Lupeanu-Melin*, profesor secundar în Blaj, director de liceu, bibliotecarul Mitropoliei, directorul gazetei „Unirea Poporului”, publicist. Născut în 16 Iulie 1887. Profesor la Blaj din 1916.

Membru al Societății Scriitorilor Români din București.

Membru și vicepreședinte al Sindicatului Presei Române din Ardeal și Banat.

Membru în Comitetul Central al „Astrei” Culturale, Sibiu.

Președintele Despărțământului Blaj al Astrei.

Distincțiuni și Decorații:

Medalia „Bene Merenti” cl. II.
Ofițer al „Coroanei României”

Ofițer al „Stelei României“
Membru al Ordinului Regele Ferdinand I,
în gradul de ofițer.
Răsplata muncii pentru învățământ, cl. I;
mențiuni etc.

In caz de moarte vor fi avizați:

frate Octavian Lupeanu, director de gimnaz
Ocenele Mureșului
frate Romul Lupeanu, funcționar la Primăria
din Aiud
nepoată Dobrin Maria, învățătoare, Ocenele Mu-
reșului
Iuliu Maior, director, Blaj
Sindicatul Presei Române din Cluj (d.
Buteanu) la ziarul „Patria“
Societatea Scriitorilor Români, București
„Astra“ Sibiu (și D. prof. Iuliu Moldo-
van, Cluj).
Mitropolia din Blaj
nepot Subloc. Mircea Lupeanu, Cluj, Str. Re-
gele Ferdinand 11, etaj IV.
Școala de Menaj „Sf. Terezia“ (sora Te-
rezia) la telefon
Serviciul Local de Învățământ, Cluj, str.
N. Iorga, 2 (D. Inspectori V. Candrea,
Gh. Popa).

Necroloage

Cu prilejul morții lui Al. Lupeanu-Melin
s-au făcut următoarele trei necroloage:

Copleșiți de adâncă durere, aducem la cu-
ștința tuturor rudeniilor și cunoscuților trecerea
la cele eterne a scumpului nostru

Alexandru Lupeanu-Melin

profesor secundar în Blaj, director de liceu, inspector
solar arhidiecezan, bibliotecarul Mitropoliei, directorul
azetei „Unirea Poporului“, publicist, membru al „Socie-
ții Scriitorilor Români“ din București, membru și vice-
președinte al „Sindicatului Presei Române“ din Ardeal și
anată, membru în comitetul central al „Astreie“ Cultu-
re Sibiu, președintele despărțământului „Blaj“ al Astreie;
decorat cu medalia „Bene Merenti“ cl. II, ofițer al „Co-
roanei României“, ofițer al „Stelei României“, membru
al Ordinului „Regele Ferdinand I“ în grad de ofițer, dis-
tins cu „Răsplata Muncii pentru învățământ“
cl. I. și alte mențiuni

tâmplată — după grele și îndelungate suferințe,
portate cu rezistență creștinească și împărțită
repetate rânduri cu Sfintele Taine — la 7 Octo-
mbrie 1937, la orele 14,30, în Clinica Medicală
în Cluj, în anul al 50-lea al vieții și după ce fu-
se 21 ani profesor la Liceul de fete Român-Unit
în Blaj.

Inmormântarea se va face la Blaj, din Cate-
drala Mitropoliei, sâmbătă în 9 Octombrie, orele
5 p. m.

Fie-i țărâna ușoară și partea cu dreptii!
Cluj, la 7 Octombrie 1937,

Octavian și Romul Lupeanu
frați

Mariți și Elena
cumnate

Mircea, Aurelia, Octavian, Ileana, Radu, Sanda
Pușa Lupeanu și Mărioara Dobrin
nepoți și nepoate

Corpul Profesorial al liceelor, Român-Unit și
celui Comercial de fete din Blaj, cu adâncă du-
rere vestește tuturor, pierderea prea de vreme a
omului și neuitatului lor Director și Coleg pre-
țios și unul dintre distinșii bărbați ai Blajului

Alexandru Lupeanu-Melin

Director-profesor, scriitor și orator distins, Directorul
Bibliotecii Centrale Arhidiecezane din Blaj, Președintele
despărțământului „Astreie“ locale, Vicepreședintele Sin-
dicatului Presei Române din Ardeal și Banat, Directorul
azetei culturale „Unirea Poporului“, Secretarul Reuniune

Femeilor gr. cat. din loc, fost deputat, membru al mul-
tor societăți culturale; distins cu medalia „Bene merenti“
cl. II, Ofițer al ordinului Ferdinand I, Ofițer al „Co-
roanei României“, are medalia Răsplata muncii pentru
învățământ cl. I. și mențiune cu laudă pentru activi-
tatea extrașcolară dela Ministerul Instrucțiunii

născut la 16 Iulie 1887 și mort la 7 Oct. 1937,
după o lungă și grea suferință suportată cu a-
dâncă resemnare creștinească, ne-a părăsit cel
care de ani de zile a fost mândria liceelor noas-
tre, fala profesorimii din Blaj și prea devotatul
dascăl al elevilor ce-l iubeau.

Inmormântarea va avea loc în ziua de 9
Octombrie, orele 3 d. m. în cimitirul gr. cat. din
Blaj, unde îl așteaptă marii înaintași a căror a-
mintire a evocat-o atât de des.

In veci amintirea lui!

Sindicatul Presei Pomâne din Ardeal și Ba-
nat are nemărginita durere de a anunța membrii
săi de onoare, activi și stagiați, afiliați și ade-
renți, că neobositul nostru VICEPREȘEDINTE și
neegalatul coleg

ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

a trecut la celea veșnice, joi 7 Oct. 1937, după o
grea suferință îndurată cu resemnare, luni de zile
Domnii membri de onoare, activi, afiliați, sta-
giați și aderenți sunt rugați a participa în număr
complet la serviciul divin care se va oficia Vineri
8 Oct., la orele 3 d. m. în catedrala gr. cat.
„Schimbarea la față“ din str. Regina Maria, Cluj,
înainte de transportarea osemintelor defunctului
la Blaj.

Inmormântarea regretatului nostru coleg se
va face la Blaj, sâmbătă 9 Oct. d. f. la orele trei
după masă din Catedrala Mitropolitană. Membri
noștri sunt rugați a lua parte la această tristă
solemnitate în număr cât mai mare.

Duminea 10 Oct. 1937 la orele 10.30 va
avea loc la sediul Sindicatului din Cluj, Calea
Victoriei 23, o ședință comemorativă a Consiliului
Sindicatului, la care de asemenea sunt rugați să
asiste domnii membri de toate categoriile.

Cluj, 7 Oct. 1937.

Dr. Aurel Buteanu, președinte,
Teofil Bugnariu, secretar general.

Prohodul dela Cluj

Ităd cum îl descrie ziarul „România
Noastră“:

A plâns și vremea ieri, când Clujul ro-
mânesc a petrecut, pe drumul fără întoarcere,
scurtul celui care a fost Alexandru Lupeanu-
Melin. Nourii au cernut ploale mohorâtă de
toamnă târzie. Glasul preoților a fost mai jal-
nic și fumul de tămâie mai întunecat.

Pe catafalcul din catedrala română-unită
așteptau osemintele unui gazetar de elită, în-
gropate între jerbe de flori, cu făclii de veghe
la căpătâiu.

Cei cari l-au admirat și l-au iubit pe o-
mul care a meritat toată admirația noastră și
a știut să se facă iubit de toți, erau de față.
Biserica — plină de jalnică asistență. Școlile
au adus închinarea de pe urma profesorului
desăvârșit; ziarștii — omagiu pios unui coleg
care și-a săpat numele pe creasta înșorită a
presei; prietenii s'au despărțit de un prieten
adevărat.

Alexandru Lupeanu a fost dus în Blajul
lul iubit, căruia îi va face, de-acum înainte, cu
mormântul lui de mare român, după cum l-a
făcut, până ieri, cinste, cu covârșitoarea lui
personalitate.

Clujul a știut da cinstea de pe urmă
omului care, într-o viață rodnică și-a împodobit
fruntea cu lauri. — Cinste vrednică de nu-
mele lui.

Eri după amiază, la orele 15, a fost pro-
hodit, la Cluj, Alexandru Lupeanu. Serviciul
funebru a fost oficiat de preoții: dr. V. Bojor
și I. Agârbiceanu, canonic, prof. dr. Titus
Mălăi, L. Nicoară, prof. Sept. Popa, V. Pan-
drea, P. Domșa și I. Chindriș.

Deslegarea a fost citită de I. P. S. S.
Episcopul dr. Iuliu Hosan.

În asistență am remarcat pe reprezen-
tanții școlilor secundare din Cluj, ziarștii,
profesorii și foștii elevi ai Blajului.

Panegiricul a fost rostit de p. Agârbi-
ceanu. Au mai făcut cuvântări, în numele scri-
torilor și ziarștilor, dd. Septimiu Popa și dr.
Ilie Dăianu. (C.)

Cuvântarea Păr. Canonic Ion Agârbiceanu

La finele serviciului divin, părintele canonic
Ion Agârbiceanu a rostit următoarea impresionantă
cuvântare.

Jalnică asistență

„Iar tu, du-te până va veni sfârșitul, tu
te vei odihni, și iarăși te vei scula odată în
partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor.“
(Daniel 12, 13.)

»Cu o mână ce-i rămase sdrobotită, fata își
rupse salba de mărgele dela gât și lăsă și
îci și colo câte o mărgă, una peste hula
Blajului, alta la Iclod în deal, mai încolo la
Cetatea de Baltă... și cu mărgău cădea și
câte o lacrimă bogată, puvoiu de durere.
Mărgălele se înfrățeau cu lacrimile, și curgeau
pe sus în cotloane de văi și în căldări de
dealuri, și se relăceau în lacrimi scilpitoare.“
(Al. Lupeanu, Evocări pag. 12.)

Așa citim în Evocări, scrierea cu care s'a
despărțit de literatura română, și a adus cel mai
cald omagiu Blajului jubilar în primăvara acestui
an, adurmitul nostru de azi, scriitorul, publicistul
și profesorul Alexandru Lupeanu-Melin. Cu bucată
„Basmă și legendă“ din care am citat, se deschide
ultimului volum, în care au înviaț atâtea mari figuri
legendare ale Blajului, cu o putere de evocare pe
care n'o poate da numai talentul literar oricât de
mare ar fi, dacă nu se închină cu iubirea oame-
nilor, a lucrurilor, a faptelor. În vreme ce cartea
apărea pe piața Blajului la Sânziene, autorul ei
nu putea fi găsit nicăiri în istoricul oraș. Ca pe
fața din legenda lacului Chereteu de lângă Blaj
îl luase și pe el în brațe un uriaș, și îl ducea spre
țărnișuri spre cari n'ar fi voit încă să meargă și
pe cari lumea românească n'ar fi voit să-l vadă
ajuns. În viforosul drum cu marea moarte, cu ghia-
rele uriașei dureri înfipte în trup, Alexandru Lu-
peanu lasă să-i pice ceea din urmă, ceea mai
curate lacrimi ale inimii, ale dragostei pentru ro-
mânismul Blajului și ale oamenilor lui; din legendă
și apropiat de paginile volumului său celui din
urmă. Din lacrimile fecioarei din legendă s'au fă-
cut lacurile Ardealului, ochi limpezi de apă. Din
lacrimile inimii sale îndrăgostite de Blaj, au ră-
mas pagini nemuritoare de lumină pentru litera-
tura românească.

La Sânzienele acestui an Blajul, evocat de
Lupeanu, sărbătorea, iar el se ascunse într-o ca-
meră a clinicilor din Cluj, unde înainte cu 3 ani
îl mai aduse odată în ghiare zgripturoaica durerii
și suferinții neiertătoare.

Atunci ajutat de descântecile științii medi-
cale, a scăpat din genunea care azi-l-a înghițit.

El a luptat din răspuțeri să nu treacă pra-
gul cel înalt înainte de a scutura în lume, în pu-
blicistica, în tiparul românesc, mărgălele prețioase
ale talentului său. Treizecișidouă de scrieri îi vor
însemna cu luminoase limpeziri drumul pe care
l-a făcut în scurta lui viață, și o activitate publi-
cistică, gazetărească de aproape trei decenii, în-
cepută la „Răvașul“ în Cluj și ajungând la apo-
teoză la „Unirea Poporului“ din Blaj.

Peste zece din lucrările sale sunt închinare
Blajului istoric și instituțiilor sale. În istorie și în

legendă, însemnări din vestita bibliotecă a lui Ci-pariu și Moldovanuț, îi făceau inima să-i bată, cerându-se date la lumină în cuvântul lui învăluit de farmec.

A doua dragoste a lui Alexandru Lupeanu după orașul de veche cultură și românism, în care a învățat, între elevi, a căror viață a descris-o cu duioșie și sfătos, în pagini neuitate, și în care au făcut, și în care a făcut apostolie în tradiția vechilor dascăli blăjeni, — a fost comoara ce zace în literatura populară și luminarea și îndrumarea țărânimii noastre. Din însemnări bătrâne din colecții proprii, a dat la lumină mărgăritarele versului popular, până la cântecile din ultimul războiu. A dat cu bucurie și cu rar talent, cititorilor săi dela sate, pe lângă sutele de articole de îndrumare în gazetă, un șir de povestiri și de piese teatrale. În literatura populară a fost un fel de unchiș sfătos al vremurilor noastre, nedespărțit de umorul sănătos al țărânului român. În slujba Aștrei ca membru în secția literară, în comitetul central și director al despărțământului Blaj, a fost model de activitate desinteresată pentru neam. Cleric cu înaltă pregătire, suflet sănătos, pornit din rândurile țărânimii ardelenice celei tradiționale cinstită, cuvioasă, dreaptă, cuviineoasă, Alexandru Lupeanu a mărturisit toată viața cu adâncă convingere în vorbe, scris, fapte, crezul creștin, mântuitor în sânul sfintei noastre Maicii biserici, pe care a apărât-o cu toată căldura sufletului nobil

Acela căruia s'a închinat o viață în care și-a pus nădejdea, care i-a fost tăria în grelele suferinți. Acela care l-a înzestrat cu atâtea talente, a cărui cruce a ținut-o la piept până la ultima suflare, îl va primi în împărăția sa, în veșnică odihnă. Pentru că Alexandru Lupeanu cinei talanți a avut și a mai câștigat cinei; luptă grea și bună a luptat, credința a păzit.

Biserica, școala, literatura română, Astra, Soc. Scriitorilor români, ziaristica populară, al căreia mare meșter a fost, în ultimile decenii au rămas îmbogățite prin trecerea lui prin viață. De aceea toate îl jlesc pe cel mutat prea curând dintre noi. „Iar tu du-te, până va veni sfârșitul, tu te vei odihni, și iarăș te vei scula odată în partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor“ (Daniel).

Cuvântarea Părintelui Septimiu Popa

Intristată adunare,

Nu sunt în stare să zugrăvesc durerea, eu care am primit trista înăstreinare de a rosti câteva cuvinte lângă acest sieriu. Durerea de care suntem copleșiți în elipa despărțirii de Alexandru Lupeanu-Melin, nisi nu se poate exprima în cuvinte omenești. Oșămintele lui părăsese azi capitala Ardealului, iar mâine vor fi așezate spre veșnică odihnă în orașelul de lângă „Câmpia Libertății“.

Poate însuși Dumnezeu a voit, ca acela care și-a inaugurat activitatea publicistică în orașul nostru, tot în acest oraș să și-o încheie. Cu multă duioșie, noi, cei mai în vârstă, ne adusem aminte de timpul, când Alexandru Lupeanu-Melin, ca student al facultății de litere din Cluj, într-o cameră modestă, studențească, redacta excelenta gazetă populară „Solia Satelor“, care pentru plugarul român din diferitele ținuturi ale Ardealului, a fost o adevărată solie a mântuirii.

Din elipa, când cele dintâi rânduri răsărite din condeiul lui măestru au văzut lumina zilei, el a fost iubit de toată suflarea românească. Scrișul lui răsărea totdeauna dintr'o inimă cu adevărat românească, de aceea a și pus în mișcare multe, multe inimi românești.

Viața lui a fost o viață de gazetar și scriitor, a avut parte de toate bucuriile, mulțumirile sufletești, durerile și desiluziile mântuitorilor condeiului. Prin activitatea sa a deslășurat-o n'a fost numai o mândrie a Bla-

jului, ci o mândrie a întregului neam românesc. Opera lui publicistică e în același timp o jertfă grea, dar curată, adusă pe altarul neamului său. Știm doar, că el a ocupat funcția de profesor iar mai apoi cea de director al liceului de fete din Blaj. Mai știu apoi că primul cum își împlinea datoria și-a inseris cu slove de aur numele în analele acestui așezământ de cultură românească.

Prin activitatea lui publicistică, rolul lui de dascăl românesc a trecut dincolo de zidurile școlii. Sămânța învățăturilor lui a fost aruncată peste întreg pământul românesc și suntem convinși că va da și în viitor roadele cele mai îmbelșugate. Ultima lui carte „Evoări din viața Blajului“ e mai presus chiar și decât elogiile, cu cari a fost primită de întreaga presă românească. Am scris și eu un foileton despre această carte și îmi era necaz, să dicționarul minții mele nu e atât de bogat, încât n'o pot apăsia după caviintă.

În timpul suferințelor a avut mângâierea să vadă cu ochii, că glasul lui n'a răsunat în pustiu. Cime știe, ce manuscrise duioase ne-au mai rămas dela el, pentru că și pe patul suferinței scriitorul Alexandru Lupeanu-Melin era tot scriitor. Cel ce a început să scrie aici în orașul nostru, tot aici a scris și ultimele rânduri.

În numele „Asociației Scriitorilor Români din Ardeal și Banat“ îi adresez un dulce cuvânt de rămas bun. Tot astfel în numele presei populare române, pentru că el a fost într'adevăr unul dintre cei mai buni gazetari populari români. Gazeta condusă de dânsul „Unirea Poporului“ e o adevărată carte de învățătură pentru toți aceia, cari scormonesc pământul țării noastre, o adevărată Evanghelie națională.

El va dormi în pace, așa, cum noi îi dorim după vechiul obicei românesc. Măreța, nemuritoare a lui operă, va scormoni însă veacuri de-arândul sufletele Românilor adevărați.

Fie-i partea cu dreptii!

Cuvântul revistei „Răvașul“ lângă sicriul lui Melin de Dr. Elie Dălanu

Este poate o simplă întâmplare, dar o întâmplare cu tale, că regretatul nostru confrate Alexandru Lupeanu-Melin își sfârșește firul vieții sale, scurte, dar bogate, chiar aici în Cluj. Pentru că tot aici în Cluj și-a început el viața publică literară. Era în a 5-a sau a 6-a clasă a liceului din Blaj când Alexandru Lupeanu, împreună cu un alt coleg al său, Augustin Pop, își trimitea înscerările sale literare la „Răvașul“, întemeiat în 1903. Și cum nu puteau să figureze în foaie cu adevăratul nume, mie mi-a rămas rolul de a le face botzul literar: Melin și Dafin. Uoul seria proză, celalalt versuri, amândoi poezie.

Iată pentru ce am ținut, ca în numele bătrânilor, cari înainte cu 34 de ani au desfășurat în Clujul de atunci unguresc, un steag de cultură românească, „Răvașul“, să aduc un modest prinos de recunoștință pioasă în elipa această duioasă la sicriul aceluia, care așa de timp a înțeles să se înșiruie în garda luminătoare a organului popular, care a deschis un drum și a făcut o școală. La aceasta vatră de viață românească din Cluj și-a adus regretatul Melin pârğa sufletului său merit a se închina întreg operei de cultură a poporului nostru. Aici și-a făcut el uzencia literară, după care a ieșit un așa de iscusit muncitor în ogrorul literar, cât a dus-o până la măiestria dovedită în volumul său de „Evoări“ în care a culminat vigurosul său talent de povestitor pe înțelesul tuturor. Când la 1910 „Răvașul“ și-a sistat apariția, Lupeanu a continuat colaborarea

sa în Cluj, la „Solia Satelor“, care era o continuare a aceluiaș program pe aceeași linie și cu aceeași țință, ca și Răvașul.

Înainte deci cu un sfert de veac s'a luerat în acest Cluj pentru crearea aceluiaș curent creștinesc național care azi cuprinde aproape întreg neamul nostru. Alexandru Lupeanu a fost printre precursorii acestui curent, care nobilizează naționalismul prin suflarea de înfrățire a creștinismului, iar creștinismul nostru îl învesmintează în formele euloriturii noastre naționale, atât de originale.

Pe linia apucată din Cluj a rămas regretatul nostru confrate toată viața sa și după ce s'a întors în Blaj, unde a activat nu numai, ca profesor, director de liceu, ci și ca publicist, la Unirea Poporului, creațiunea sa predilectă, și ca Directorul bibliotecii centrale, în care și-a cultivat simțul istoric atât de pronunțat.

Acest simț a stărmit în el pentru organizarea serbărilor bicentenare ale Blajului, în care însă el nu a mai avut norosul de a fi de față decât cu spiritul. Boala care-l păștea mai de mult, l-a silit, să vină a-și căuta alinare la climiella Clujului acestuia românesc, unde el a activat cu tinereța talentului său pe vremea regimului unguresc. Era prezent la serbarea jubilară a Blajului cu excelența sa carte, a Evocărilor, cu care a adus cel mai frumos și durabil omaj Blajului istoric, pe care atâtea l-a iubit. Succesul acestei adevărate opere de artă i-a însceninat sufletul în zilele amare ale suferințelor, cari în fine l-au răpus. Ca la un frumos apus de soare aureola acestei glorii literare i-a într'aurit cu razele sale amurgul vieții și i-a încununat tâmpilele svăcnimide de dureri.

În vizitele ce-i făceam am avut de mai multeori mângâierea să vad efectul de înviare a recenziilor și aprecierilor ce l-au făcut, și atunci puteam discuta chestii literare ca și când n'ar fi fost bolnav. Drept mulțumire mi-a trimis cu ocazia unei serbători personale un frumos buchet de flori. I-am adus acum și eu un mănunchiu de flori de acelea rustice care le prefera ca om iubitor de sate și folklorist ce era; flori dintre cari și-a ales și numele literar, și cari le presăra cu atâtea predilecție în creațiile sale literare. Și cum aduc aceste flori rourate de lacrimile cerului, ele sunt tot odată și simbolul sufletelor noastre indoliate și înduioșate. Primește-le, regretate frățioare, care ne părăsești prea de vreme, în eulmea creației tale literare, ca un modest semn al sincerei iubiri și admirații ce îți-am purtat și-ți vom purta totdeauna, pentru frumuseța talentului din care ai împărțiat în jurul tău cu dărnicie, și pentru care îți vom păstra cu drag o scumpă pomenire. Până la revedere, odihnește în pace!

După acestea sicriul a fost ridicat și transportat pe carul mortuar în timp ce o companie de onoare a Regimentului 83 Infanterie a dat onorurile militare.

În dangătul duios al elopotelor, cortegiul a parcurs Str. Regina Maria, Ștefan cel Mare și Calea Feleacului, de unde apoi automobilul cu trupul mort al celui ce a fost Al. Lupeanu-Melin, și-a continuat drumul spre Blaj, însoțit de fratele său Romul, funcționar la primăria Aiud și de Părintele Iuliu. La Aiud am făcut un popas la fața casei fratelui său, unde atât de bine își petrecuse câte o zi-două din vacanță și apoi am luat-o spre Blaj. În hula viilor dela Tiur se auzia dangătul jalnic al elopotelor dela Blaj îl deplângeau pe neuitatul nostru Melin. De câte ori nu le-a ascultat el din fereastra din fața Catedralei și cât de mare dor a avut să-l petreacă ele la groapă!

tral și al secției literare a „Astrei“, fost președinte al despărțământului județian central din Blaj.

Moartea profesorului A. Lupeanu ne aduce odată mai mult convingerea, cât de puțin se poate conta în viața de pe acest pământ. — Un om pe care-l consideram cu toții robust și rezistent în lupta pentru trai și pentru propășirea neamului, un om vigilant în toate și pentru toate, deodată este răpus prin boală și apoi scos din mijlocul nostru, toemai atunci când putea să aducă serviciile cele mai mari și cele mai importante neamului și țării.

Boala profesorului Lupeanu (care a adus tristețea în sufletul nostru), a constituit o surpriză din cele mai dureroase.

Ne obișnuisem să vedem în profesorul Lupeanu pe: profesorul pedagog care știa cum să-și instruiască și să-și educe elevii, pe scriitorul popular care prin pana-i măestră desvolta în popor gustul literar și dragostea pentru slova românească, pe publicistul care căutând să îndrepte gândul spre țelurile înalte ale vieții, lăsa cele mai prețioase pagini în numeroasele reviste, ziare, broșuri, monografii etc. la care colabora; pe conferențiarul care prin limbajul său frumos, blând, distins, prietenos, fermeca auditorul; în sfârșit pe apostolul cultural și neîntrecutul propagandist, care cutreerând comunele din despărțământ, nu numai că semăna idei înțelepte, dar iniția, organiza, îndruma pe alții, pentru o cât mai rodnică activitate și realizare a scopurilor „Astrei“.

Noi colegii din comitetul central nu putem uita nici un moment pe „Melin al nostru“, pe acel coleg activ, optimist care puneă căldură și bună voință nu numai în lucrările sale literare și sociale, dar în toate însărcinările ce i se dădea. — Nu putem uita pe omul modest, blând care fără să jignească pe cineva, știa să-și câștige numai stima și iubirea tuturor.

Este imposibil ca în cuprinsul unui discurs ca cel de față, să se poată expune toată opera culturală, literară, școlară, națională etc. a celui ce a fost un om al școlii și al bisericii, un scriitor literal un distins propagandist cultural.

Mă voiu mărgini în a rezuma numai aceea parte din activitatea sa prin care s'a legat mai mult de „Astra“ și de scopurile ei.

Membru activ al „Astrei“ încă din 1909, el a fost ales în 1925 membru în comitetul central al adunării generale dela Reghin. — În 1929 este ales membru activ al secției literare, iar în 1930 este ales președinte al despărțământului central județian al „Astrei“ cu reședința în Blaj. — Tot în acest an se înscrie membru pe viață.

Dacă activitatea sa publicistă și literară o începe în 1906 scriind articole la revista culturală „Răvașul“ din Cluj, activitatea sa de propagandist cultural al „Astrei“, o începe în 1912 cu volumașul său „De vorbă cu sătenii“, o bijuterie prețioasă de statui și indemnuri pentru popor.

A colaborat cu articole la vre-o 20 reviste și ziare din țară, citez printre cele mai importante „Lucaafărul“, „Revista politică și literară“, „Ramuri“, „Cultura Creștină“, „Amicul Tinerimii“, „Transilvania“, „Societatea de mâine“, „Tribuna“, „Drapelul“, „Cuvântul“, „Patria“, „Adevărul“ etc.

A redactat personal revista „Consinzeana“, „Solia Satelor“, Albumul Augustin Bunea etc., iar în timpul din urmă gazeta populară „Unirea Poporului“.

A scris numeroase schițe precum a fost: „Povestiri pentru copii“, „Schițele de vrajă din revoluția dela 1848“ și piese de teatru ca: „Fetița Orfană“.

Blajul lui scump l-a descris în: „Călăuza istorică a Blajului“, „Sufletul Blajului“, „Ce este de văzut la Blaj“, „Blajul istoric în icoane“, „Biblioteca centrală din Blaj“ etc.

Numeroase sunt volumașele lui ca: „Copiii în război“, „Sămânța viitorului“, „Plugul Domnului“, „Povestirea lui Archirio“ scoasă din hârtii bătrâne „Insemnări din Italia“ etc.

Unele din ele au fost date în biblioteca populară a „Astrei“ precum a fost: „Minunatele întâmplări ale lui Niță Zdrenghea la București în America și aiurea“.

De altfel multe lucrări și conferințe au fost date și expuse sub egida „Astrei“.

A făcut și traduceri: printre cele mai importante este aleasa lucrare a lui A. Wetzel: „Vatra familiară“.

Îndată după proclamarea unirii pentru a combate curentele anarhice ce începeau să-și ridice capul, a scris volumașul „În pragul vremii“, în care combătea aceste curente și arăta care era datoria de atunci a neamului românesc. — Și această lucrare ca și toate scrierile sale este înviorată de un sănătos umor popular, de o temeinică cunoaștere și putere de observație, ce le împrumută o solidă valoare literară.

Stă în mintea tuturor încă faptul cum după război mulți membri ai „Astrei“ vrăjiți de realizarea visului de secole și cuprinși de dorul parvenirii, uitaseră să se mai ocupe de continuarea firului activității ei, întrerupt pentru un moment prin război, și se arătau foarte îngăduitori pe teren național, și destul de indiferenți, pe teren cultural.

„Astra“ în acele vremuri grele, își găsește printre alte sprijine graiul și scrisul profesorului Lupeanu.

Oțelit sufletește el începe cu mult entuziasm, cu multă încredere și alături de alți distinși membri ai Astrei din Blaj o ofensivă culturală în domeniul popularizării culturii prin explicarea pe înțeles a tuturor cunoștințelor ce poate înlesni viața săteanului și deștepta mintea lui.

Din Blajul cultural și religios, din orașul cu atâtea bune datine, tradiții și obiceiuri identificate cu scepurile „Astrei“, profesorul Lupeanu își trăgea seva necesară pentru a face spiritul său mai prolific la încurajarea și stimularea celor ce se arătau desinteresăți în realizarea scopurilor „Astrei“.

Propagând la sate cât mai mult cultura și bunele moravuri profesorul Lupeanu făcea poporul conștient de individualitatea și origina sa, de forțele, datoriile și drepturile sale.

El era convins (ca și noi) că numai astfel se poate realiza mai sigur și mai repede unitatea noastră românească și aspirațiile neamului.

Activitatea profesorului Lupeanu la „Astra“ rămâne nu numai ca un apostolat al luptei pe teren cultural și național, dar ea un nobil exemplu de viață pentru generațiile viitoare.

Tinerimea trebuie să vadă în opera Profesorului Lupeanu odată mai mult străduințele puse de un membru devotat al „Astrei“ întru luminarea poporului și menținerea personalității sale etnice.

Aceasta tinerime trebuie să știe că profesorul Lupeanu este greu de înlocuit și că el nu se va odihni în pace decât numai atunci când va ști că ea se arată vrednică urmașă a lui, răspunzând cum trebuie obligațiilor culturale și naționale.

De astă dată nimemi și mai ales noi colegii dela „Astra“, nu ne vom mai bucura de sfaturile sale înțelepte, de ajutorul său cultural și moral.

Dormi, în pace iubite coleg, noi cei ce te-am cunoscut și apreciat îți putem spune sincer că ți-ai împlinit datoria, că ai lucrat constant și în conștiința ta, că ai fost totdeauna activ, bun, just, indulgent; dând pentru popor tot ceea ce poate da banul patriot, profundul cugetător, entuziastul apostol cultural.

Opera ta plină de devotament și sacrificiu duce în fața mormântului nu numai via grațitudine a acelor ajutați, dar viul regret al tuturor acelor ce au putut-o cunoaște și valorifica.

Fie ca regretele tuturor acolora ce te-au cunoscut și ți-au prețuit mintea, inima și sufletul, să calmeze durerea acolor membrii din familie pe care-i lași pe acest pământ.

Din adâncul inimei, noi adresăm familiei sincere condoleanțe, iar ție dragă coleg, în un suprem salut îți spunem că: plângem sincer plecarea ta și că vom păstra și onora etern memoria ta, amintirea faptelor tale, amintirea colegialității și prieteniei tale.

Cuvântul de adio al pâr. Iuliu Maior

Te-ai dus și tu, dragă Alexandre! Ne-ai părăsit și tu!

În timpurile acestea atât de grele pentru biserică noastră, în timpurile acestea de atât de mare prefacere a Blajului nostru istoric, tu, celce mai mult ai iubit acest Blaj, tu celce ai organizat și jubileul de 200 ani al acestui orașel, te duci, și ne lași singuri.

Cine te va putea înlocui? Cine mai cunoaște toate dosarele și hrisoavele din Biblioteca Centrală cum tu le-ai cunoscut? Va trece multă, multă vreme până ți-se va putea umplea golul, dar și atunci, Dumnezeu știe cum.

Ni-se rupe inima de durere, când te vedem aici pe catafalc. Ne mângâiem însă creștinește cu aceea că ți-am împlinit dorința exprimată atât cu cu graiul viu cât și în testament: „Doresc să fiu înmormântat la Blaj, alături de ceilalți dascăli ai școlilor bătrâne, unde am trăit și am muncit din cea mai fragedă tinerețe“. Da, ești la Blaj, și iată te-ai învrednicit să dormi o noapte întreagă chiar în catedrala Blajului, la care tu de atâtea ori și cu atâtea drag ai privit din foreastra ta de peste drum și pe care așa de mult ai cinstit-o, încât de 5 ori i-ai schimbat clișeul de pe „Calendarul dela Blaj“ până te-ai oprit la cel care ți-s'a părut mai frumos și mai artistic.

Ni-se rupe, zic, inima de durere când te vedem aici, gata de plecare la locul de veci, lângă ceilalți dascăli ai școlilor bătrâne, dar ne mângâiem creștinește cu aceea că suferințele tale au fost reduse la minim de medicii-profesori dela Cluj, toți prieteni buni ai tăi, cari cel puțin cu atâtea au ținut să-și arete recunoștința față de tine, tipicul reprezentant al Blajului istoric dulce și duosul povestitor al vieții de pe vremuri de aici, pe care-mi place a te asemăna cu Ion Creangă; bibliotecarul harnic și priceput care ai făcut din noapte zi și ai alcătuit atâtea dosare prețioase, pe cari mai ales bătrânul bibliotecar, al Academiei Române, Ioan Bianu le-a apreciat mai mult; profesorul înțelept; directorul atât de prudent și de cumpănit, prietenul atât de fidel, de cinstit și de devotat.

Te deplângem cu toții: frați și nepoți, elerici și laici, profesori și elevi, profesoare și eleve și atâtea admiratori.

Mai mult te deplâng însă eu, nedespărțitul tău tovarăș de muncă și prietenul tău cel mai bun cu care epiteton ornant m'ai distins cu patra zile înainte de moarte în fața nepoatei tale și a mirelui ei.

Dragă Alexandre, nu-ți aduci aminte când înainte cu 30 de ani ai apărut mai întâi, pe coridorul Seminarului Bunei Vestiri din Blaj îmbrăcat în reverenda vânăta a clericilor apuseni, eliminat din Seminarul rom. cat. dela Oradea, unde nu te-au putut suferi pe tine, marele valah, ceie erau mai mult unguri decât catolici?

Ce bine ne-am înțeles, din primul moment al întâlnirii noastre! Eu, care făcusem liceul la sași și la unguri, cu câtă scumpătate ascultam aprecierile scriitorilor români vechi și contemporani făcute de tine, cu atâtea măestrerie și competență! Ne-am întâlnit pe urmă la Budapesta, la universitate și la Societatea „Petru Maior“, al cărei president ai fost, iar în anul 1916 din nou aici la Blaj, unde eu eram deja profesor de 4 ani, iară tu atunci ți ocupaseși catedra de l. rom. pe care până bine de curând ai ilustrat-o.

Îți mai aduci aminte de plimbările noastre de pe lângă Chereten? Ce mai planuri făceam, cum

puneam la cale lumea și țara? Atunci am pus noi temelia „Unirii Poporului”, eram însă prea tineri, prea săraci, prea puțin cutezători ca să o chiar scoatem. În schimb însă ne-am legătuț că îndată ce vor sufla vânturi mai prielnice, ne vom pune pe lucru și vom scoate de sub tipar o gazetă populară ca a lui Cipariu.

Și a venit revoluția din 1918 și ne am îmbrăcat amândoi legionari. Nu-ți aduci aminte, cum ne priviam și ne admiram că oare cari suntem mai fercheși? Tu erai mai liber și erai pururea la legiune și la biroul central dela Administrația Centrală Capitulară. Eu, conducător pe atunci al Internatului preparandial, cum se numea în acele vremuri Internatul Școlii Normale, trebuia să păzesc casa și avutul și veneam mai rar la birou și la legiune. De câte ori n'ai descris, cum am desarmat pe jandarmii unguri, întovărășiți de căpitănu Munteanu și de câțiva teologi!

Trecând peste epopea național-eroică a evenimentelor dela Blaj din jurul lui 1 Dec. 1918. evenimente pe cari tot tu le-ai veșnicit într'un dosar al revoluției care se află la Biblioteca Centrală Arhiepiscopale, în sfârșit cu ajutorul mult regretatului mitropolit Vasile, pe atunci vicar capitular, am reușit să scoatem întâiul număr pentru popor al „Unirii”, care pe atunci apărea zilnic și al cărei redactor eram pe atunci, două luni de zile, tocmai eu.

Câte neplăceri am avut cu scoaterea gazetei pentru popor, câte necazuri, câte desiluzii cu administrația mai ales, fiindcă noi amândoi eram, la început, și redactori și administratori! Dar încercarea noastră a prins, lumea românească ne citea, zisurile ne reproduceau, până și „Neamul Românesc” al dlui Iorga, oameni mari vorbeau elogios despre acel început al nostru, iar noi am hotărât să devenim independenți de „Unirea” și să apărăm ca „Unirea Poporului”.

Necazurile însă n'au scăzut prin această independență, ci, dimpotrivă s'au înmulțit. Ne lipsea omul priceput și cu tragere de inimă dela Administrație, omul care să se ocupe numai de ea. Pe urma acestei lipse, situația devenise chiar disperată.

Lumea ne citea dar nici prin minte nu-i trecea să-și achite și abonamentul. Cititorii ne trimiteau sute de scrisori de laudă, când însă le trimiteam și noi o provocare pentru plățirea abonamentului, tăceau tăcerea peștelui. Grijile materiale ne apăsau umerii, încât nu mai știam ce să facem. Tipografia ne amenința cu sistarea când, văzându-ne situația îngozitoare, I. P. S. Mitropolit Alexandru, pe atunci canonic la Blaj, ne-a asigurat că ne scoate din belea iscăind o obligațiune pentru noi.

Am plecat apoi din nou la drum cu nouă însuflețire, și încurajați de gestul I. P. S. Sale, dar vechea noastră rană, administrația, se deschise din nou și pe urma ei am avut chiar deosebiri de păreri amândoi.

Deosebiri de păreri? Da, chiar și neplăceri, fiindcă eu, om însurat, eram mai îngrozit de răspunderea materială, tu însă spuneai: „Noi nu putem face totul. Noi să facem feaia cât mai bună, iar abonații tot vor plăti ei odată și odată, oricât de multe restanțe au”.

Idealismul și lipsa totală de materialism te-a caracterizat pe tine, dragă Alexandre, totdeauna. Și așa ai și rămas până la sfârșitul vieții, după cum arată testamentul tău, atât de elocvent. Dovada cea mai bună e că abia de două ori te-ai îndurat, în cei 19 ani de existență ai gazetei, să împărțești între redactori câte 2—3 mii de lei, în ajunul Crăciunului și numai odată, o singură dată, ai făcut propunerea să facem amândoi, pe cheltuiala „Unirii Poporului”, o călătorie de plăcere la Constanța. Atunci însă, vorba ta, am fost chiar domani, călătorind în vagon de dormit.

Ca director de gazetă ai fost scrupulozitatea intrupată și, până ai fost sănătos, n'a trecut nici un articol din afară nescărmanat și nepieptănat

de tine, iar coșul era plin tot a doua zi de articole și poezii mai ales, cari nu erau pe placul tău.

Și cum scriai! Caligrafic cum rar să vezi, compănit și comintel! Și nu numai la „Unirea Poporului” ci la „Unirea”, „Cultura Creștină” și la atâtea ziare și reviste din toată lumea românească! Înainte cu patru ani ai început să devii tot mai fără voie, mai închis, mai posomorât. Într-o bună dimineață, în cancelaria liceului de fete, apoi mi-ai spus: „Tu nu vezi că sunt bolnav! De aceea sunt atât de ursuz și de fără vlagă”. Și mie și nouă nu ne venea să credem. Dar ai avut dreptate! După câteva luni, în vara anului 1934, la Sovata, prietenul tău, profesorul Sturza, a început a-ți bănuși boala, te-a trimis deci la alt prieten al tău, la profesorul Alexandru Pop dela Cluj, care, rând pe rând, te-a pregătit pentru operație, care a și succes admirabil însă numai pentru trei ani, cum mi-a și spus de pe atunci acest prieten comun.

De atunci veneai tot mai rar la redacție și la tipografie. Serisul tău frumos și caligrafic se întâlnea tot mai rar prin mâinile tipografilor noștri, povara redacției și a administrației a rămas pe umerii mei. Tu însă, ori de câte ori aveai dispoziție, scriai tot atât de frumos și de îngrijit ca și până atunci. Ultimile șire le-ai scris din pat, duminică în 3 Oct., înainte de moarte cu patru zile, vestind cititorilor logodna nepoatei tale, întâmplată în cerc atât de intim, lângă patul tău de suferință.

Și acum, te duci, mă lași singur, iar pe cititorii noștri îi lipsești pentru totdeauna de marea plăcere a citirii scrisului tău frumos, ca o zi de primăvară, dulce ca fagurul de miere și limpede ca apa izvorului de munte. Cine te va putea înlocui? Cine și când!

Redacția și Administrația „Unirii Poporului” te deplânge și jetește cu lacrimi multe, — multe ca pe directorul ei scump și înțelept și ca pe unul dintre întemeietorii ei. Te asigur că nu te vom uita nici odată. Lacrimile noastre, rugăciunile, jertfele și liturgiile noastre te vor însoți și întovărăși, până trăim.

Avem însă și noi o rugare către tine, dragă Alexandre. Tu te duci dela noi numai trupește. Sufletul tău, dragostea ta pentru noi, interesul ce ni-l purtai, rămâne același și neschimbat. După ce te vei fi prezentat înaintea celui ce te-a chemat — prea curând după părerea noastră, însă la vreme potrivită după nemărginita sa înțelepciune și prorie divină — înaintea Mântuitorului Iisus pe care de atâtea ori l-ai primit la tine în boala ta îndelungată și cu atâtea evlavie, chiar în ziua morții, de se minuna și călugărița îngrijitoare; înaintea Preacuratei Sale Maice, la care tu atâtea ai ținut și în cinstea căreia atâtea articole frumoase ai scris; și după ce vei fi sărutat mâna marelui arhieriei blăjeni, începând cu marele mucenic Inocenție și până la marele ctitor de școli Vasile și te vei fi închinat tuturor marilor dascăli, mai ales însă lui Cipariu, al cărui imitator și admirator ai fost, și lui Moldovănuț la care atât de mult ai ținut — roagă-i pe toți, ca cu tine împreună, să ne ia în grijă lor și când vei vedea corăbioara „Unirii Poporului” învâlcându-se de valuri iar pe mine, văslășul slăbuț de puteri, mă vei auzi strigând, asemenea lui Petru: „Mântuiește-ne, Doamne, că pierim” tu, apropie-te de Mântuitorul și roagă-l să asculte rugăciunile noastre și să poruncească furtunii și valurilor să se liniștească.

În numele „Unirii Poporului”, al „Unirii”, al „Culturii Creștine”, al „Blajului”, și al „Tinerimii Nouă”, îți zicem un ultim adio și un „la revedere” când Dumnezeu astfel va binevoi.

Cuvântarea Dlui Dr. Coriolan Suciu, directorul Școlii Normale de băieți din Blaj

Dragă Alexandre,

Înainte cu două săptămâni, cândjam avut ocazia să te văd pentru ultima oră pe

patul suferințelor tale din clinica medicală din Cluj și am putut să schimb ultimele cuvinte cu tine, văzându-te așa cum erai, involuntar mi-au venit în minte cuvintele cari le-am auzit cântându-se și astăzi lângă sicriul tău: „Cu adevărat deșertăciune sunt toate și viața aceasta este umbră și via...” (Sedealna, vers 6).

Umbră și via erai din cecece fuseseși odinioară și n'am mai recunoscut din tine, decât schinteta divină a intelectului, a judecății tale limpeză, cari nu te-au părăsit până în clipa morții.

După prevederile omenești ne așteptam la desuodământul fatal, dar cu toate acestea dispariția ta prematură ne întristează adânc, ne lasă un gol nesfârșit în suflet. — Ne doare neșpus de mult, să te știm pentru totdeauna smols dintre noi. — Prin grațul meu copleșit de durere te deplâng mille de membri și aderenți ai Astrei culturale din acest județ, te deplâng membrii Comitetului Despărțământului central județean al Astrei, pe care cu atâtea onoare și demnitate l-ai prezidat în ultimii 7 ani, te deplâng colegii tăi dela aceste școli, grupați în Asociația profesorilor secundari din Blaj, Te deplâng membrii Casinei Române și cei ai Reuniunii Meseriașilor și Comercianților români din Blaj.

Și cum nu te-am plânge, când tu ai fost un focar de lumină și căldură, tu ai fost factorul cultural, care și-ai jertfit timpul liber în folosul binelui obștesc, în cadrul societăților culturale pe cari le-ai prezidat și ai căror membru ai fost.

În deosebi membrii Despărțământului Blaj și Astrei trebuie să vărsăm lacrimi de durere din prilejul pierderii tale, căci cecece am pierdut prin tine, cu greu vom putea recăștiga.

Ieșit din mijlocul nației, tu ai resimțit o dragoste instinctivă față de țărănul român. Demofolla ta înăscută, te-a făcut să nu cruți nici timp, nici oboseală, nici muncă intelectuală, pentru a contribui la ridicarea pe o treaptă culturală mai avansată a neamului român.

Cei cari au trăit și muncit alături de tine în cei 12 ani din urmă, de când ai fost membru apoi președinte al Comitetului Despărțământului Blaj al Astrei, nu vom uita tactul și prudența cu care ai condus destinele Despărțământului nostru, nu vom uita simțul tău de ordine și estetică, nici bunul tău simț înăscut, nu vom uita cuvântările tale pline de avânt și de nesfârșită dragoste de neam, prin cari evocal înaintea țărănilor, în icoane plastice și povestiri presărate cu un umor sănătos, paginile din trecutul mai apropiat sau mai îndepărtat al neamului nostru.

La adunările generale ale Despărțământului, ținute la sate, tu erai nelipsit, iar prezența ta ridica moralul tuturor. Tu încurajai prin concursurile populare de poezie, cântec și dans românesc, păstrarea comorilor atavice ale neamului nostru.

Nimeni nu se pricepea mai bine decât tine să aprecieze vechile țesături și cusături ale țărânelor noastre, se încânta de tactul cadențat al unui dans național și de melodia sonoră a doinelor și horelor noastre. Și cine altul ar fi găsit la distribuția premiilor cuvinte mai potrivite decât tine, pentru a înălța sufletele și pentru a însușia dragoste pentru comorile artistice ale nației noastre.

Dar nemiloasa soartă a vrut să te răpească prea de timpuriu din mijlocul nostru, pe tine președintele stimat și iubit, pe tine Alexandru Lupeanu-Melin, cel îndrăgostit de viața dela țară sub toate aspectele ei de cultură și civilizație rurală.

Te deplângem noi cei dela centru, și te jetește mulțimea foștilor tăi elevi și elevs dela

acele școli țărănești, pe cari le-ai organizat și condus cu atâta competență și iubire de nație

În numele societăților culturale mai sus amintite, ne plecăm cu un adânc sentiment de pietate și dragoste în fața osemintelor tale pământești, primim să-ți păstrăm deapaurul amintirea numelui și a faptelor tale și pentru multul bine pe care l-ai împrăștiat cu mână largă de semănător harnic în ogorul vieții noastre culturale, ne rugăm: „Hristoase Dumnezeule, pe robul tău acesta, care s'a mutat dela noi, odihnește-l, ca un iubitor de oameni“. Amin.

Spre cimitir

La sfârșitul tuturor cuvântărilor pentru a înălța și mai mult măreția acestor sfinte slujbe, corul liceului de fete, condus de dl prof. Octavian Pop cântă dulos: Plâng și mă tânguesc de Iacob Mureșianu. Și cu aceasta slujba religioasă din catedrală se sfârșește, publicul însă afară și se însirue dealungul străzilor orașului, în șir lung, pentru a însoți în ultimul său drum pe străzile orașului atât de îndrăgît repausatului, osemintele reci ale lui Alexandru Lupeanu.

Convoiul

Pe brațele câtorva profesori sicriul e scos din catedrală și așezat pe carul mortuar. Și încet, încet, în jalnice cântări de înmormântare convoiul funebru pornește spre cimitir, oprindu-se din loc în loc, pentru a se citi rândurile evanghelii. Cel dintâi popas s'a făcut în fața Redacției și Administrației „Unirea Poporului“.

Marelui public din Catedrală, afară în stradă i-se alătură atâtea și atâtea alte persoane pe lângă numărul mare al elevilor dela toate școlile din Blaj, cari au așteptat afară sfârșitul probodului. Înaintea carului mortuar erau preoții îmbrăcați în odăjdii aurite, apoi corul teologilor. La o mică depărtare era publicul strein și din localitate, urma apoi șirul lung al școlilor blăjene al căror părinte și tutor a fost repausatul. Mai aproape de sicriu a fost liceul de fete, dintre elevele cărora un grup duceau numeroasele coroane și buchete de flori, perinița cu decorații și steagul negru al liceului fostului director Lupeanu. Înaintea lor erau Liceul comercial de fete, Șc. Normală de învățătoare, Școala de aplicație, Liceul de băieți, Liceul comercial de băieți, Școala Normală de învățători, Gimnaziul industrial de băieți. Toate aceste Școli erau însoțite clasă de clasă de profesorii lor cari se îngrijeau de buna purtare a elevilor. Cei cari au fost mai înalți nici nu au mai avut mult de mers căci de grabă au ajuns la ușa cimitirului, așa era de lung cortegiul funebru. Și în ușa, cimitirului, un pas încă și era intrat repausatul Lupeanu în locașul de veșnică odihnă. Păr. Vasile Moldovan a citit Evanghelia dela ușa cimitirului. Elevii au rămas pe stradă înșiruiți pe de laturi, în cimitir intrând numai publicul și elevele fostului director, îndreptându-se spre groapa nou săpată, cu movila de țărână împrejur care aștepta să acopere sicriul cu osemintele lui Alex. Lupeanu. Carul mortuar a ajuns lângă groapă. Sicriul e luat și așezat deasupra ei.

Cuvântarea elevei Ileana Băgăianu din cl. VIII. a Liceului de fete

Ileana Băgăianu în numele elevelor dela liceul de fete și comercial de fete își la rămas bun dela fostul lor director în următoarele cuvinte adânc mișcătoare de suflete:

Iubite Dle Director,

E ultima clipă când mai sunteți între noi. Ne-am rugat zi de zi să Vă reîntoarceți la

școală, să Vă vedem din nou la catedră, să Vă auzim glasul lin povestindu-ne minunat, ca nimeni altul. Dar rugăciunile noastre n'au fost ascultate, Dumnezeu a voit altfel. Ne-ați părăsit, ați plecat spre alte zări mai senine, pe un drum fără reîntoarcere. Sufletul ne este trist, doar stropii de lacrimi mai răcoresc durerea noastră. Ani de-a rândul am fost învăluite în ocrotirea D-Voastră: ați fost părintele și sfătuitorul înțelept și iubit, care nici pe patul suferințelor nu ne-ați uitat. Învățăturile D-voastră au căzut ca ploaia de rouă în primăvara vieții noastre. Ne-ați purtat pașii pe cărarea adevărului și a dreptății. De ce Vă îndreptați acum spre alte lumi, lipsindu-ne de dragostea cu care ne-ați înconjurat o viață întreagă? E chemarea atotputernicului Părinte. Vă duce la El, unde nu este durere, nici întristare ci, viață fără de sfârșit. Și totuși inimile elevelor D-Voastră, dela Liceul de fete și Liceul comercial Vă cheamă mereu să Vă mulțumească pentru tot ce-ați făcut pentru ele, rugându-Vă să le lertați pentru clipele de supărare pe cari Vi-le-au cauzat în lungul anilor și din înălțimile cerului să veghiați și pe mai departe asupra lor, călăuzindu-le pașii pe calea binelui.

Prinos de lacrimi și recunoștință pentru tot ce-ați făcut pentru noi. Vă vom păstra sfântă amintirea și vom ruga din adâncul sufletelor noastre îndurerate pe bunul Dumnezeu de sfârșit să Vă odihnească în pace.

Coborîrea în mormânt

Câteva cântări, câteva rugăciuni și sicriul e coborît în mormânt. Câțiva bulgări de pământ lovesc în sicriu, aruncați de mâni pioase în semn de creștinească lertare, apoi lopeții din ce în ce mai dese de pământ și groapa se acopere. Sub țărâna proaspăt răscolită Alex. Lupeanu și-a aflat veșnică odihnă.

Se inserase de-abinelea pe când lumea se întorcea dela cimitir. Inerare grea cuprinsese și sufletele tuturor cari l-au cunoscut pe Lupeanu, căci numele lui de acum înainte va rămâne scris pentru totdeauna în amintirea celor vii, scris fiind spre veșnică odihnă în împărăția fără aiui Dumnezeu.

Pomana

Redacția și Administrația „Unirei Poporului“ a ținut să dea, după înmormântare, o cină străinilor cari au luat parte la înmormântare. Cina s'a servit la Casina Română din Blaj, unde adurmitul în Domnul mâncase în zilele din urmă petrecute la Blaj, până în 15 Iunie 1937. La cină au luat parte: Ilustritatea Sa Dr. Victor Macaveiu, ca președinte al Comi-

tetului de redacție al revistei „Cultura Creștină“, Dr. Zenovie Păclișanu director general la Ministerul Cultelor, Gheorghe Pop inspector-șef școlar Cluj, Dr. Aurel Bateanu președintele Sindicatului Presei Române din Ardeal și Banat, Teofil Bugnariu redactorul „Patriei“ dela Cluj, ziaristul Vladimir Nicoară Cluj, scriitorul Horia Teculescu directorul Liceului din Sighișoara, Dr. Augustin Popa directorul ziarului „Unirea“, Ion Pop-Câmpeanu vechiul colaborator al „Unirei Poporului“ și directorul Liceului de băieți din Blaj, cei doi frați și un nepot al răposatului, dș Letiția Axente fostă administratoare, S. Burjă noua administratoare a „Unirei Poporului“ și păr. Iuliu Maior.

Părăstasul

Luni în 11 Oct. la orele 8 dimineața s'a slujit în catedrală sfânta liturghie pentru odihna sufletului fostului nostru director Al. Lupeanu-Melin, de către directorii și profesorii școlilor din Blaj, și anume de către păr. Dr. Coriolan Pop Lupu în numele Academiei Teologice, directorii Iuliu Maior, Ioan Popu Câmpeanu și Dr. Coriolan Suciu și profesorii Dumitru Neda, Gheorghe Falna și Ioan Belu. Au luat parte la această sf. liturghie toți profesorii și elevii Blajului, cei doi frați și nepoata răposatului, și mai mulți canonici și public din Blaj. La sfârșitul sf. liturghii s'a slujit un părăstas.

Acest număr este închinat în întregime memoriei lui Al. Lupeanu-Melin, fostul nostru director. Ceeace nu s'a putut tipări aici, fie că nu am avut la îndemână discursurile, fie că n'am avut loc în gazetă, se vor da în numerii viitori ai gazetei, rând pe rând, ca să nu se piardă nimic din ce s'a vorbit ori scris, cu acest prilej, despre marele și neuitatul nostru fost director, pentru care Redacția și Administrația „Unirei Poporului“, împreună cu toți cetitorii, Domnului să ne rugăm.

Ești prieten al acestei gazete? Recomandă-o prietenilor și cunoscuților D-Tale și câștigă ne abonați cât mai mulți.

Corpul Portăreilor Trib. Tr. Mică Dumbrăveni

Nr. 618—1936

Publicație de licitație

Subsemaatul Șef Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei No. G. 3790—1936 a judecătoriei mixte Blaj în favorul reclamatului Soc. Coop. de Păstrare și Imprumut Șoroștin repr. prin avocatul Dr. W. și R. Binder din Mediaș, pentru încasarea creanței de 4883 lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 22 Octomvrie 1937 orele 2 p. m. la fața locului în comuna Șoroștia la dom. urmăriților unde se vor vinde prin licitație publică judiciară: 1 seroașă, 8 porci, 3 porci, 1 butoi și altele în valoare de 15 000 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare, Dumbrăveni, la 21 Sept. 1937.

841 (1—1)

Șef portărel FLEFLEA

Tipografia Seminarului Teologic gr.-cat. Blaj

Corpul Portăreilor Trib. Tr. Mică Dumbrăveni

No. 1138—1929.

Publicație de licitație

Subsemaatul Șef Portărel prin aceasta publică că în baza deciziei No. G. 3538—1929 a judecătoriei mixte Dumbrăveni în favorul reclamatului Titei Silimon repr. prin avocatul Dr. Vasile Albu din Dumbrăveni pentru încasarea creanței de 2591 lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 18 Octomvrie 1937 orele 2 p. m. la fața locului în comuna Șmig la domiciliul urmăriților unde se vor vinde prin licitație publică judiciară: 2 vaci, 1 seroașă, 1 car cu osii din lemn și 2 cară de fân în valoare de 14.500 lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare, Dumbrăveni la 15 Sept. 1937.

(840) 1—1

FLEFLEA Șef portărel